

og saa ridderlig. Hvad sidder De nu dør og grunder paa? Der har været noget i Vejen med Dem i den senere Tid. De har sikkert et eller andet i Sinde. Har De ikke?»

»Maaske.«

»Se-se!« sagde hun langsomt, lagde Haanden op paa Sofaryggens Kant og satte Hovedet lidt paa Siden, mens hun opmærksomt betragtede ham. »Skal jeg forsøge, om jeg kan gætte det? . . . Det er naturligvis noget med en Dame.«

»Det er det.«

»Det skulde da for Guds Skyld ikke være den yngste af de utallige Frøkner Holm? . . . Naturligvis! At jeg dog ikke har tænkt paa det før! Hun maa jo være aldeles efter Deres Smag. De har med Deres sædvanlige Galanteri saa ofte fortalt mig, at De egentlig sværmede for de lysblonde og de blaaøjede. Og saa er hun jo ovenikøbet fra Landet, . . . lutter Kløverduft og Sommersol og sød Mælk . . . en fuldendt lille Mejerske, saadan som De har ønsket Dem det. Jeg maa virkelig le. Det er saa ustyrlig morsomt, at De endelig en Gang har ladet Dem fange . . . For jeg har jo altsaa gættet rigtig, ikke sandt?»

»Kan gerne være.«

Hun iagttog ham nøje. Og da han forblev lige ubevægelig, bøjede hun sig ned over ham og lagde sin Haand katteblødt paa hans Arm.

»Rigtigt? . . . For Alvor, Neergaard?»